

Peter Rørdams feltprædiken Skærtorsdag

Taler

Peter Rørdam
Præst

Dato

24. marts 1864

Sted

Fredericia

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 22, vers 14-21

1 Luc. 22, 14—21.

I den Nat, Vorherre Jesus Christus blev forraadt, tog han Brødet, takkede og brød det og gav sine Discipler!

5

Kjære Venner! „At blive forraadt“, og at blive forraadt af vore Venner, hører til Sjelens bittreste Lidelser. Vi træffe Mennesker, som leve uden Tro og Tillid til

Menneskeslægten, misfornøiede Sjele, der see Alting sort; og spørge vi dem:

hvorfor gaae I saa ene og saa utilfredse, svare de: vi er blevet skuffede og

10

bedragne saa tit og ofte, at vi Ingen mere tør stole paa. Men, skjøndt Vorherre

blev forraadt af sin Ven Judas, for hvem han havde aabenbaret sit hele Hjertes

Rigdom, han bevarede dog sin hele og fulde Tro paa Menneskeslægten, og han

aabenbarede sin Tro og Titlid til Menneskeslægten netop i den Nat, han blev

forraadt, sikker og vis paa, at er der end dem, som hans Kjærlighed er spildt paa,

15

som Saakornet, der falder paa Veien og blandt Torne, der er dog alligevel en

Part af Menneskeslægten, for hvem hans Kjærlighed er til en evig Velsignelse!

„for sin Sjels Møie skal han see Frugt og mættes“.

Thi i den Nat, han blev forraadt, tog han Brødet, takkede, brød det og gav det til

20

sine Discipler, thi den hellige Nadvere er kun for Disciplerne, den er for Eder, I

Troende og Døbte, I den nye Pagts Folk, ikke for dem, der foragte Troen; de,

som foragte Troen, æde og drikke sig selv til Doms. Men angaaende Brødet taler

Herren saaledes: „tager dette hen og æder det, det er mit Legeme“; Herren siger

ikke: det betyder mit Legeme, men han siger: det er mit Legeme; og han, som

25

selv er Ordet, fortaler sig aldrig. Og Herren siger videre: „det er mit Legeme,

som hengives for Eder“, „dette gjører til min Ihukommelse“.

Derefter tog han Kalken og sagde: „drikker Alle deraf“; og angaaende Vinen
30 taler han saaledes: „dette er den nye Pagts Kalk i mit Blod, som udgydes for Eder
til Syndernes Forladelse! dette gjører, saa ofte som I det drikker, til min
Ihukommelse“.

Kjære Venner! denne Verden rækker os ofte Glemselens Bæger at drikke af; vi
35 glemme saa let og saa tit det, som det egentlig kommer an paa at huske, det Ene
fornødne, Livets Maal og Livets Krone; see derfor gjentager Vorherre, som veed
hvor letsindige vi ere, den Formaning: „dette gjører til min Ihukommelse“; thi
Vorherre Jesus Christus vil mindes og ihukommes af sine Venner fremfor den
hele vide Verden, og Vorherre Jesus Christus vil elskes af sine Venner fremfor
40 den hele vide Verden. Hvad nyttede det mig, om jeg kunde huske Alt hvad der
er skeet og foregaaet i den hele Verden, om jeg glemte Vorherre og hans
Kjærlighed til mig; thi kun Troen paa Vorherres Kjærlighed til mig gjør Livet let
og frit; kun han er Glæden — men han er ogsaa den store, den daglige og den
evige Glæde for hver den, som har Mod til at forlade sig paa hans Kjærlighed.
45 Hvad skadede det mig, om jeg glemte Alt hvad denne Verden kalder stort og
vigtigt, kun at jeg Huskede paa Vorherres Kjærlighed; thi husker jeg paa
Vorherre, saa husker han paa mig, og han minder mig da ved sin gode Hellig-
Aand om Alt hvad jeg behøver at huske — paa Jorden og i Himlen — thi han er
en trofast Ven. Men Intet er sødere eller lettere at mindes end netop Kjærlighed!
50 Men Intet er fælere eller modbydeligere at see paa end Had og Ondskab!
Hvorfor er denne Tid, — denne Tid, ellers saa yndig, nu Jorden vaagner af sin
Vinterdvale, saa beesk og saa bitter? fordi vi nu til Bunds har fornummet vore
Fjenders Had, at havde de kunnet det, havde de indebrændt os alletilsammen!
see nu veed vi, at havde vore Fjender Magt, som Agt, flettede de Danskerne ud
55 af Folkenes Tal, som de har gjort ved det ulykkelige Polen! Derfor, elskelige
trofaste Venner! lader os ihukomme Herrens Kjærlighed! og lader os ihukomme
vort Folks Kærlighed! Der er dog nogle Hjerter i hvem Du boer trygt og roligt,
hos hvem Du frit gaaer ind og ud, altid vel seet, altid velkommen! Men at
ihukomme disse vore Venners Kjærlighed, at de hænge ved os, at de bede for os
60 — at Vorherre vil bevare baade vor Sjel og vort Legeme, og at han vil lade sine
hellige Engle leire sig omkring os — seer I — det styrker Hjertet til Dansk og til
stor og til herlig Daad! thi vi vil dog gjerne, at baade vore Hustruer og Børn, vor
Slægt og Venner skal have Ære og Glæde af os!

65 Men — saa høi Himlen er over Jorden, er Herrens Kjærlighed over den
ømmeste Moders, Hustrues og Søsters Kjærlighed! „Kunde end en Moder

glemme sit diende Barn, jeg glemmer Dig ikke, jeg tegnede Dig i begge mine Hænder" — saa taler Herren. Præsten og Levitten gik forbi det usselige
70 Menneske, som var salven iblandt Røvere, men Samaritanen ynkedes inderligt og han hjalp. Det danske Folk er falden iblandt Røvere, thi ogsaa Konger og Keisere kan blive til Røvere. Vi speide efter Hjælp imod Øst og Vest; Konger og Keisere see paa os og — de gaae os forbi! Nu saa forlader Eder dog paa Vorherres Jesu Christi Kjærlighed, han ynkes visselig over vort Folk, som er falden iblandt
75 Røvere! Naar Nøden er størst, er Hjælpen næst!

I denne Verden, fuld af 10,000 Sorger, gives der kun 2 Trøstegrunde, som slaer igjennem, den ene er den: Herren er nær, den anden den: Herren kommer!

80 Kjære Venner! i 2 lange, lange Dage har vi staaet og gaaet paa Grændsen af denne og hiin Verden; hvor vi færdedes hvislede det igjennem Luften, ligesom af gloende Slinger; hvor vi færdedes mindedes vi om: „gjør Regnskab for din Huusholdning”!

85 Naar saa I, der her føler dybt, at I trænger til Trøst, og netop til denne Trøst: Herren er nær! spørge: men hvor er da Herren, den levende Christus, Opstandelsen og det evige Liv? at vi kan gaae til ham og finde Trøst hos ham, svarer jeg Eder — I Herrens Discipler, I den nye Pagts Folk: lader os søge Herren udi den hellige Nadvere! thi i den hellige Nadvere er Herren nærværende med al
90 sin Kjærlighed, og med al sin Kærligheds Kraft. Trøstens- og Glædes-Ord taler Vorherre selv idag til Eder, I Høvdinger og Menige udaf den danske Hær, skjøndt imellem Kanoner, som han fordem taledes i Jerusalem til St. Peder og St. Johannes: „tager dette hen og æder dette, dette er mit Legeme, som gives for Eder; og drikker alle deraf, dette er mit Blod, som udgydes for Eder til Syndernes
95 Forladelse; dette gjører til min Ihukommelse”; og giver Eder saa sit hellige og udødelige Kjød og Blod at æde og drikke. Salige er I, som hungre og tørste efter Retfærdighed, I skal mættes.

Men I, som troer Ordet, Herrens Ord, der er føiet til Brødet og til Vinen, Eder
100 vil den Hellig-Aand, der minder os om Alt, hvad Herren taler til os — og lærer os at holde Alt hvad Herren befaler os, forklare, at Vorherre Jesus Christus, han som elsker indtil Enden og som raader baade for Himlen og for Jorden, er os nær — i os og med os og hos os, med sit Ord og med sit Kjød og med sit Blod, det Kjød og det Blod, som han har hengivet og udøst for os til Syndernes
105 Forladelse, og at han giver os sig selv at æde og drikke, forat styrke os til at stride

den gode Strid imod Djævlén og alle hans Gjérninger og alt hans Væsen, og forat opholde os i Troen, den ene og sande Tro, vi ere døbte til, Troen paa Gud Faders Kjærlighed, og paa Vorherres Jesu Christi Naade, og paa den Hellig-
110 Aands Samfund med Syndernes Forladelse, Kjødets Opstandelse og det evige Liv, at vi, hvad enten vi leve eller vi døe, maa fare vel og høre Vorherre til paa Jorden og i Himlen; thi saa taler Herren: „den som æder mit Kjød og drikker mit Blod, han har det evige Liv, og ham vil jeg opreise paa den yderste Dag, at leve med mig, som jeg lever med Faderen.”

115

Og nu, christne Venner! vi, som i disse 2 lange Dage har erfaret, hvad det er at troe paa Christi fuldkomne Kjærlighed, thi Ingen har større Kjærlighed end den, at han sætter Livet til for sine Venner —, og hvad det er at leve ved Christi Nærværelse og ved Christi Kjærlighed, lader os bekjende frit for Verden, at det
120 er Herrens fuldkomne Kjærlighed, som driver Frygten ud, Frygten for Regnskabet og for Døden, for Helvede og for Djævlén; og at det var Herrens fuldkomne Kjærlighed, som drev Frygten ud af dette Hjerter, thi kun Christi fuldkomne Kjærlighed og Troen derpaa driver Frygten ud; men at vi troe og forlade os paa Herrens Kjærlighed, som varer evindeligt, see dette er ogsaa
125 Herrens Kjærligheds Gjærning i vore Hjerter, thi af os selv formaae vi Intet.

Saa søger Herren! værér enige, stærke og glade i Herren! thi han er vor Hyrde, vor Kraft og vor Glade, Høiløvet i Evighed.

130 Amen.

Kilde

Peter Rørdam: Fireogtyve Feltprædikener, samt een Prædiken, holdt i Taarbæk Skovkapel, Kjøbenhavn: Th. Michaelsens & Tillges Forlag, 1864

135

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Den anden slesvigske krig 1864, Første tekstrække, Grundtvigianisme, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet, Skærtorsdag

140

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/peter-rordams-feltpraediken-skaertorsdag>